

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 413/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej RPK law firm s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 46/2024 z 26. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Navrhuje tiež priznať finančné zadostučinenie vo výške 15 000 eur a trovy právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/8/2019 z 30. augusta 2021 bola sťažovateľka uznaná za vinnú zo spáchania skutku kvalifikovaného ako zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, keďže mala ako zamestnanec obce spolu so (spoluobžalovaným) starostom obce v rozpore s príslušnými právnymi predpismi vyplatiť sebe a označeným zamestnancom obce vyššiu mzdu ako tú, na ktorú bol nárok v príslušnom období, čím spôsobili škodu. Za to bol sťažovateľke uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon bol podmienene odložený na 3 roky s uložením probačného dohľadu a povinnosti nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Sťažovateľke a spoluobžalovanému bola uložená aj povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenej obci

škodu vo výške 24 986,75 eur. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 7To/85/2021 z 5. mája 2022 zamietol odvolania sťažovateľky a spoluobžalovaného. Dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu najvyšší súd napadnutým rozhodnutím podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Najvyšší súd po zhrnutí dovolania sťažovateľky [ktoré podľa jeho zistenia založila na dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] konštatoval splnenie procesných podmienok konania a priblížil rozsah dovolacieho prieskumu. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa správy o vecnom poznatku uviedol, že z vyjadrenia Úradu pre dohľad nad výkonom auditu (ďalej len „ÚDVA“) vyplýva len to, že na základe zmluvy medzi [redacted] a obcou prvá uvedená vykonala neaudítorskú službu, ktorá nie je uist'ovacou službou podľa označeného zákona a používateľovi správy neposkytuje žiadne uistenie o stave majetku a záväzkov obce k určitému dátumu. Tento záver ÚDVA ale neznamená, že správa o vecnom poznatku bola do konania zabezpečená, resp. na hlavnom pojednávaní vykonaná v rozpore so zákonom. Účelom správy o vecnom poznatku nebolo poskytnúť zadávateľovi uistenie o stave majetku a záväzkov obce, ale podať informáciu o zistených skutočnostiach (stav mzdových nárokov a vyplatených miezd, stav dodržiavania legislatívnych noriem na obecnom úrade obce), ako vyplýva z jej úvodnej časti. Otázky správnosti správy, ako aj námietky sťažovateľky, že jej obsah je v rozpore s výpoveďami svedkov, majú podľa najvyššieho súdu povahu skutkových námietok (smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi), ktoré sú vylúčené z dovolacieho prieskumu. Najvyšší súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, lebo nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery môže dopĺňať len odvolací súd. Súd nižšieho stupňa podľa najvyššieho súdu vysvetlili, na základe akých dôkazov uznali sťažovateľku vinnou a akými úvahami sa pritom správali s tým, že tieto úvahy, ktorých správnosť a úplnosť najvyšší súd nemôže skúmať a ani meniť, sú viazaný zisteným skutkovým stavom [§ 371 ods. 1 písm. i) za bodkočiarkou Trestného poriadku], nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Námietky sťažovateľky k správe o vecnom poznatku preto podľa najvyššieho súdu označený a ani iný dôvod dovolania zjavne nezakladajú.

4. Námietka, že krajský súd nevezal do úvahy ani sa nezmienil o stanovisku Národného inšpektorátu práce z 29. apríla 2022 (ďalej len „stanovisko NIP“) predloženom v odvolacom konaní, by podľa najvyššieho súdu mohla založiť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže dovolanie môže smerovať proti odôvodneniu rozhodnutia z hľadiska reflexie požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu a práva na obhajobu (s odkazom na judikatúru ústavného súdu). Sťažovateľka pred krajským súdom odkázala na závery stanoviska NIP na podporu záveru, že nebol dodržaný § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 553/2003 Z. z.“) pre oznámenie výšky a zloženia platu so spätnou účinnosťou, a doplnila, že na túto otázku neodpovedali znalci, svedkyňa [redacted] ani audítorka [redacted]. Najvyšší súd k týmto výhradám uviedol, že boli prezentované v odvolacom konaní, keď sťažovateľka poukazovala na opravné výkazy ako základ obžaloby. Krajský súd si osvojil závery okresného súdu a v podrobnostiach na nich odkázal s doplnením, že skutkové zistenia korešpondujú so závermi znaleckého dokazovania posudkom č. 19/2020

vypracovaným znalcom Ing. Štefanom Mikudom, ktorý vyčíslil vyplatené mzdy, odmeny a odmeny o vykonaní prác v súlade so skutočným mzdovým nárokom a so závermi dokazovania sa stotožnil. Z uvedeného podľa najvyššieho súdu vyplýva, že krajský súd reagoval na podstatu výhrad sťažovateľky podopretých stanoviskom z odvolacieho konania, keď za správne považoval opravné výkazy, čím v podstate reagoval aj na to, akú charakteristiku z hľadiska zaradenia do príslušnej platovej triedy mala mať práca, ktorú vykonávala sťažovateľka, hoci nereagoval priamo na stanovisko NIP. Účelom vyhotovenia opravných výkazov podľa najvyššieho súdu nebolo so spätnou účinnosťou zamestnancom oznamovať výšku a zloženie ich platu, ale zistiť, aký mal byť skutočný mzdový nárok dotknutých zamestnancov, preto k namietanému porušeniu zákona č. 553/2003 Z. z. ani nedošlo. Postup krajského súdu, ktorý v odôvodnení síce explicitne nereagoval na stanovisko NIP, ale s podstatnými námietkami sťažovateľky sa náležite vysporiadal, podľa najvyššieho súdu zjavne nezaložil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Pri námietkach k znaleckému posudku č. 4/2017 zo 17. marca 2017 znalca Ing. Richarda Palovčíka najvyšší súd uviedol, že súdy nižšieho stupňa ho považovali za nepoužiteľný v trestnom konaní, preto ho ani ako podklad pre rozhodnutie nepoužili. Dotknutý dôkaz v žiadnom prípade nepredstavoval v tejto veci jediný, prípadne rozhodujúci dôkaz, na ktorom by súdy založili svoje rozhodnutie o vine sťažovateľky. Námietky vzťahované naň zjavne neboli spôsobilé založiť nespravodlivosť procesu ako celku, a teda ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

6. Výhrady k dokazovaniu znaleckým posudkom č. 19/2020 znalca Ing. Štefana Mikudu a k nesprávnej aplikácii § 146 Trestného poriadku podľa zistenia najvyššieho súdu sťažovateľka oprela o správu Slovenskej komory znalcov (ďalej len „SKZ“) z 9. septembra 2022. V nej sa konštatuje, že a) znalec vykonal analýzu právne irelevantných a neplatných dokumentov, b) vyhlásil, že ku konaniu nebola predložená pracovná zmluva, resp. platový dekrét, z toho dôvodu sa nedá určiť skutočný mzdový nárok, c) napriek tomuto vyhláseniu počítal rozdiel medzi vyplatenými mzdami a nepreukázaným mzdovým nárokom označených osôb bez popísania odôvodnenosti tohto postupu, pričom takto identifikované rozdiely sú fiktívne a nepreukázané, d) posudok bol vypracovaný v rozpore s povinnosťami znalca podľa zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, e) posudok je nepreskúmateľný a vzhľadom na uvedené chyby a rozpory so zákonom nie je použiteľný pre právne úkony ako znalecký úkon. K uvedenému najvyšší súd ako príklad vymenoval, čo môže založiť pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, resp. kedy je znalecký posudok nejasný a kedy neúplný. Tieto otázky je podľa najvyššieho súdu oprávnený v konaní pred súdom vyriešiť len súd, v žiadnom prípade nie SKZ, ktorej riešenie takejto otázky v súdnom konaní neprináleží. Nesprávnosť aplikácie § 146 Trestného poriadku navyše zjavne nenapĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Znalecké dokazovanie je vykonané v rozpore so zákonom, ak napríklad je do konania pribratá ako znalec osoba, ktorá nie je zapísaná do zoznamu znalcov, alebo ak znalec pri pribratí nie je upozornený na povinnosť bez odkladu oznámiť skutočnosti, pre ktoré by mohol byť vylúčený, a podobne. Porušenie § 146 Trestného poriadku, teda záver o porušení povinnosti odstraňovať pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, ktorému predchádzala úvaha súdu o ne/potrebnosti takéhoto postupu, predstavuje porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, ktoré by však mohlo

zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, na podanie dovolania v takýchto prípadoch je ale oprávnený len minister spravodlivosti, nie obvinený/á.

7. Napriek tomu najvyšší súd dodal, že sťažovateľka v podstate namietala nesprávnosť a nepreskúmateľnosť znaleckého posudku č. 19/2020 znalca Ing. Štefana Mikudu, keďže nemal dostatočný podklad pre svoje závery a nie je možné overiť odôvodnenosť ním použitých postupov. Z tohto na hlavnom pojednávaní prečítaného znaleckého posudku a z otázok položených znalcovi okresným súdom je však podľa najvyššieho súdu zrejmé, že znalec vychádzal primárne z právnej úpravy vymedzenej v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ktorá pomerne detailne definuje jednotlivé platové nároky, a následne vychádzal z pracovných zmlúv, listín označených „*funkčný plat*“, dohôd o vykonaní práce, zápisníc o zasadnutí obecného zastupiteľstva a podobne, preto v absencii niektorých pracovných zmlúv alebo platobných dekrétov súdy nižšieho stupňa, ako to plynie z odôvodnenia ich rozhodnutí, nevideli dôvod na konštatovanie pochybností o správnosti znaleckého posudku či existencie nejasnosti alebo neúplnosti, a teda ani dôvod na použitie § 146 Trestného poriadku, pričom tento záver súdov nemožno považovať za svojvoľný ani arbitrárny. Námietky sťažovateľky k znaleckému dokazovaniu vykonanému predmetným znaleckým posudkom preto dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zjavne nezakladajú. Najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľka skutočnosťami uvedenými v dovolaní zjavne nenaplnila dovolacie dôvody podľa § 317 ods. 1 písm. g), c) Trestného poriadku, ale ani žiadne iné, preto dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Najvyšší súd nereflektoval na námietky smerujúce k porušeniu zákonných ustanovení ústavy a dohovoru, iba pokračoval v tom, ako k veci pristúpili okresný súd a krajský súd, a teda taktiež zaujal prísne formalistický prístup k námietkam sťažovateľky, ktorých dôvodnosť preukazuje správa ÚDVA, stanovisko NIP a správy SKZ.

9. Sťažovateľka sa nestotožňuje s názorom najvyššieho súdu (že záver ÚDVA neznamená, že správa o vecnom poznatku bola do konania zabezpečená, resp. bola vykonaná v rozpore so zákonom), pretože z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom najvyšší súd dospel k tomuto záveru, keď predložila dôkaz o opaku. Námietky sťažovateľky opreté o stanovisko ÚDVA boli vyhodnotené prísne formalisticky, neudržateľne a nelogicky. Odsúdenie sťažovateľky bolo v rozhodujúcej miere založené na správe o vecnom poznatku, ktorej správnosť bola spochybnená, tak došlo k porušeniu označených práv.

10. Odmietnutie relevancie správy SKZ z 9. septembra 2022 dôvodne spochybňujúcej zákonnosť znaleckého posudku ako kľúčového dôkazu len z dôvodu, že SKZ údajne nemá kompetenciu rozhodnúť o otázke použiteľnosti znaleckého posudku v trestnom konaní, predstavuje popretie zásady spravodlivého procesu a vykazuje znaky arbitrárnosti. Najmä keď najvyšší súd neskúmal obsah predmetného stanoviska, ale odmietol tento dôkaz s už uvedeným odôvodnením ako celok. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je vo viacerých zásadných aspektoch nepreskúmateľné, povrchné, rezignuje na povinnosť poskytnúť presvedčivé a riadne odôvodnenie. Najvyšší súd sa nevyrovnal s touto dovolacou námietskou, bez vecnej analýzy a odôvodnenia ju odmietol. Neuviedol kritériá a úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o nesplnení niektorého z dovolacích dôvodov,

čím porušil povinnosť vyložiť aplikované predpisy spôsobom, ktorý by umožnil preskúmať logiku a zákonnosť prijatého záveru.

11. Znalec Ing. Mikuda, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 19/2020, pred súdom uviedol, že nedisponoval rozhodujúcimi pracovnoprávnymi dokumentmi, SKZ konštatovala nepreskúmateľnosť jeho posudku a jeho nepoužiteľnosť ako znaleckého úkonu, preto použitie takéhoto dôkazu v trestnom konaní je v rozpore s požiadavkami na zákonné dôkazy, ako aj s judikatúrou ústavného súdu. Žiadny zo súdov neriešil, či existovali pochybnosti o správnosti predmetného posudku alebo či je nejasný alebo neúplný. Nepreskúmanie tohto problému súdom v meritórnej rovine je porušením § 146 Trestného poriadku a najvyšší súd v takejto nezákonnosti ďalej pokračoval. Nesprávne vyhodnotil predložený dôkaz do dovolacieho konania, keď len poučuje sťažovateľku o tom, kedy je znalecké dokazovanie vykonané v rozpore so zákonom.

12. Spôsob, akým najvyšší súd vyhodnotil správu SKZ k znaleckému posudku č. 4/2017, je v zjavnom rozpore so spôsobom, akým pristúpil k hodnoteniu správy SKZ k posudku č. 19/2020. V prvom prípade sa najvyšší súd jej obsahom vecne zaoberal a jej relevanciu výslovne nespochybnil, zatiaľ čo v druhom ju odmietol ako celok bez posúdenia jej obsahu. Takýto rozdielny postup vykazuje znaky logickej nekonzistentnosti, môže pôsobiť až arbitrárne, čo vyvoláva pochybnosti o rovnakom a zákonomnom prístupe pri hodnotení dôkazov.

13. Sťažovateľka napokon vyjadruje nesúhlas s tým, ako sa najvyšší súd vysporiadal s jej výhradami opretými o stanovisko NIP, pričom opakuje jeho závery.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práva na spravodlivý proces napadnutým rozhodnutím z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a svojvôle.

III.1. K porušeniu práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

15. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstránenie zásadných procesných a hmotnoprávných chýb, pre ktoré právoplatné rozhodnutie súdu nemôže obstať z pohľadu ochrany zákonnosti. Podľa Trestného poriadku nejde o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) ani o ďalšie posudzovanie otázky viny či trestu. Podmienky prípustnosti dovolania sú ustanovené zákonom, čo legitímne korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Negatívne posúdenie otázky prípustnosti dovolania nemôže viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. K takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

16. Posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa

v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa na účely zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) napĺňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje, ak najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a dovolanie z tohto dôvodu odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018).

17. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol podstatné dovolacie argumenty sťažovateľky, ktoré následne podradil pod dostupné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku a spätne preskúmateľným spôsobom vyhodnotil ich naplnenie. Svoj postup jasne a zrozumiteľne opísal v odôvodnení, keďže ústavný súd spätne dokázal identifikovať jeho myšlienkové postupy a nezistil v nich nedostatky z hľadiska zrozumiteľnosti odpovedí, logiky uvažovania či celkovej presvedčivosti záverov. Ústavný súd sa nestotožňuje so všeobecnou námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý sa preskúmateľne vyjadril ku každému z materiálne uplatnených dovolacích dôvodov [§ 371 ods. 1 písm. g) a c) Trestného poriadku], a to ústavne akceptovateľným spôsobom. Tým podľa ústavného súdu vo výsledku ústavne udržateľne vyložil aplikovanú právnu úpravu dovolacích dôvodov.

18. Otázka zákonnosti prijatých záverov sa nachádza mimo rozhodovacej právomoci ústavného súdu, keďže nie je ďalšou opravnou inštanciou slúžiacou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí dovolacieho súdu, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti. Za ústavne nesúladné (porušujúce základné práva) ale ústavný súd považuje také rozhodnutia súdov, ktoré síce môžu vykazovať rozsiahle odôvodnenie, avšak ktorými boli normy podústavného práva interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. už spomínaného prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010). Spravodlivosť je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdenej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako nesúladné s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

19. V týchto okolnostiach a pri zohľadnení konkrétnych dôvodov posúdenia dovolania najvyšším súdom ústavný súd nespozoroval, že by bolo trestné konanie vo výsledku zaťažené nedostatkami dosahujúcimi intenzitu porušenia práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Výhrada o príliš formalistickom posudzovaní jej námietok k správe o vecnom poznatku nie je dôvodná. Najvyšší súd zreteľne uviedol, čo vyplýva z vyjadrenia ÚDVA a aký bol účel správy o vecnom poznatku. Záver, že vzhľadom na vyjadrenie ÚDVA nebolo ustálené, že správa o vecnom poznatku bola zabezpečená do konania, resp. vykonaná v rozpore so zákonom, nepovažoval ústavný súd za prejav prílišného formalizmu, za ústavne neudržateľný či nelogický. Odôvodnenie najvyššieho súdu o účele správy o vecnom poznatku, s ktorým sťažovateľka nevedla bližšiu polemiku, ako aj nasledujúce odôvodnenie o (skutkovej) povahe súvisiacich námietok sťažovateľky popri dodatku najvyššieho súdu, že vysvetlenie súdov, na základe akých dôkazov a úvah uznali sťažovateľku vinnou, neboli arbitrárne. Predstavujú v súhrne jasnú a nearbitrárnú odpoveď na námietky sťažovateľky o naplnení označeného dovolacieho dôvodu. Ústavný súd odkazuje aj na najvyšším súdom odkazované rozhodnutia súdov, ktoré bližšie obsahujú označenie usvedčujúcich dôkazov (predovšetkým výpovede svedkýň [REDACTED] a [REDACTED] svedkyne Ing. [REDACTED] správa o vecnom poznatku, znalecký posudok Ing. Mikudu, výpovede obžalovaných a svedka [REDACTED]).

Podobne vo vzťahu k stanovisku NIP sa najvyšší súd jasne vyjadril k vysporiadaniu sa krajského súdu s námietkami vyplývajúcimi z neho, ako aj k účelu vyhotovenia opravných výkazov, preto ústavný súd nevidel dôvod považovať takéto odôvodnenie za prejav prílišného formalizmu či arbitrárnosti.

20. K námietke o hodnotení dôkazov (správ SKZ) ústavný súd uvádza, že v posúdení námietok proti znaleckým posudkom najvyšším súdom (výslovné nespochybnenie relevancie správy SKZ v jednom prípade vs. odmietnutie bez vecného posúdenia jej obsahu) nezistil ústavne neprípustný spôsob hodnotenia dôkazov či logickú nekonzistenciu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal aj v prípade námietok proti znaleckému posudku č. 19/2020 výhradami opretými o správu SKZ, ktorej zistenia zreteľne uviedol v bode 35 napadnutého rozhodnutia. Je pravda, že následne najvyšší súd uviedol protiargumenty odmietajúce bližšie zaoberanie sa tvrdeniami sťažovateľky (výlučné oprávnenie súdu, a nie SKZ riešiť otázku pochybností o správnosti/nejasnosti/neúplnosti znaleckého posudku v súdnom konaní, nenaplnenie označeného dovolacieho dôvodu v dôsledku námietky o nesprávnej aplikácii § 146 Trestného poriadku). Sťažovateľka však opomína, že ďalej sa najvyšší súd zaoberal znaleckým posudkom, podkladmi pre jeho závery, ich čiastočnou absenciou, ako aj postojom súdov nižších stupňov k tejto skutočnosti z hľadiska správnosti, nejasnosti či neúplnosti znaleckého posudku a existencie dôvodu na použitie § 146 Trestného poriadku, ktorý najvyšší súd nepovažoval za arbitrárny. Ústavný súd z napadnutého rozhodnutia posudzovaného vo vzájomnej súvislosti s rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu spätne dokázal identifikovať myšlienkový postup súdov pri nahliadaní na znalecký posudok. Žiada sa dodať, že sťažovateľka v odvolaní neformulovala námietky proti znaleckému posudku spôsobom, akým to bolo, počnúc dovolaním (keď už disponovala správami SKZ), čo vedie k záveru o neprípustnosti námietok z dôvodu uplatnenia zásady subsidiarity v jej materiálnom rozmere. Trestný poriadok okrem toho obsahuje osobitné pravidlá pre prípady, keď po právoplatnom skončení trestného konania vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu (§ 394 a nasl.).

21. Sťažovateľka vo zvyšku len opakuje výhrady uvedené v dovolaní, k čomu dodáva, že nesúhlasí s tým, ako sa s nimi vyrovnal najvyšší súd, čo ústavný súd považoval len za ďalšiu polemiku bez presahu do ústavnoprávnej roviny. Argumenty sťažovateľky smerujúce k spochybneniu znaleckého posudku zostávajú v rovine pokračujúcej polemiky s výsledkami hodnotenia dôkazov. Časť predchádzajúcej dovolacej, ale aj sťažnostnej argumentácie sa zaoberá prehodnocovaním skutkových záverov, čím najvyšší súd, ako aj ústavný súd stavia do pozície ďalšej inštancie s plnou jurisdikciou na posudzovanie právnych a skutkových otázok. Ústavný súd však nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov, preto skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly z jeho strany len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04). V teraz posudzovanom prípade to tak ale nie je.

22. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal dostatočne jasnú odpoveď

na podstatné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, ktorá sa mala sťažovateľke poskytnúť v trestnom konaní, a reagoval na jej podstatné námietky. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu